

PETER JAMES

SUSIMASI – GALAS

Serijs apie detektyvą Rojų Greisą

Rugpjūčio 10-oji, ketvirtadienis

Mažas baltas kamuoliukas ridenosi aplink ruletės ratą, prašokdamas 36, 11, 30. *Trrrr, trrrr, trrrr*. Atsimušė nuo rombiško kreiptuvo. *Trrrr*. Pašoko. Apriedėjo aplink ruletės briauną, prašokavo pro 12, 35, 3, vėl atšoko ant briaunos.

Kipas Braunas tyliai susikaupęs jį stebėjo. Nervai įtempti kaip stygos. Tą akimirką kamuoliukas pradėjo riedėti vis lėčiau ir lėčiau. Tuojau... Laikas, regis, sustingo.

— Statymų daugiau nebus, — pranešė krupjė tarsi užsikirtusi plokštelė.

Ką ir kalbėti — Kipas neturėjo daugiau ko statyti. Viskas buvo sukrauta į čia pat išdėliotas žetonų krūveles. Jis buvo pastatęs už savo įprastus, sėkmingus skaičius, be to, už kelis atsitiktinius.

Viskas ten.

Mokyklos mokesčiai. Hipoteka. Kreditai už jo automobilius.

Trrrr.

Kvailas kamuoliukas neturėjo jokio supratimo, kiek daug pastaityta ant to, kur jis teiksis sustoti. Jis nežinojo, kokius didžiulius pinigų į jį sudėjo Kipas Braunas — vienintelis lošėjas prie šio stalo, šiame aukšte, kur statomos didelės sumos. Kamuoliukas nežinojo, kiek daug būtent šitas ruletės pasukimas reiškė Kipui. Nei ta krupjė, nuobodžiaujanti prie stalo.

Šeši skaičiukai iš trisdešimt šešių — juodų ir baltų. Ech, kaip daug jie gali pakeisti. Kaip daug.

Tai buvo tobulos formos keraminis kamuoliukas, ne didesnis nei colio skersmens. Jis smegenų neturėjo, užtat nenučiuokė, kad tas žmogus prie stalo, žvelgiantis į jį taip, kaip suopis, skrisdamas pora šimtų metrų aukščiau, žvelgia į pelę laukuose, pastatė savo vasarnamį ant skaičių 2, 4, 15 bei jiems gretimų.

Visiškai nenučiuokė.

Visiškai nenučiuokė, kad dar visai neseniai Kipas Braunus buvo vienas turtingiausių miestiečių. Kad praėjusiais metais, vieną liepos vakarą, jis iš šio kazino išėjo su daugiau nei milijonu svarų — tiek per vieną naktį Braitono „Pakrantės“ kazino dar niekas niekada nebuvo laimėjęs.

Nežinojo ir to, kad nuo to laiko jis prie šitų pačių stalų visa, ką laimėjęs, pralošė.

Kad pastaraisiais mėnesiais, kai nuo įtampos dėl didėjančių skolų ir visiškai žlugusio asmeninio gyvenimo nebegalėjo blaiviai mąstyti, jis įkeitė ir pralošė visą namie buvusį turtą.

Savo verslo aktyvus.

Iš esmės — viską.

2, 4 arba 15. Nagi. Prašau.

Trrr trrr. Kamuoliukas užriedėjo ant langelio su skaičiumi 2, bet vėl iššoko.

Kipas sėdėjo lyg ant adatų, vis sriūbteldamas gėrimo. Buvo jau po 11 vakaro, jis turėjo senų seniausiai išvykti. Ryt iš ryto reikės į mokyklą nuvežti Mangą, o paskui iš karto vykti į susitikimą su nauju, galbūt svarbiu klientu. Dabar turėtų būti namie ir ilsėtis. Akys jau blausėsi. Galva pavargusi. Išsekintas šio vakaro pralaimėjimų virtinės. Bet... Jis nieko negalėjo sau padaryti. Anksčiau ar vėliau ratas atneš sėkmę. Visad atnešdavo.

Argi ne?

Jei kantriai sėdi prie stalo, juk tikrai sėkmė nusišypsos.

Trrr trrr. Peršoko per 15. Tada — 4.

Taip!

Keturi! Nuostabu, pagaliau! Jam pavyko!

Tada, jam taip bežiūrint, tarsi kažkokia nepaaiškinama jėga vėl stumtelėjo kamuoliuką, ir šis išriedėjo iš 4. Tada — iš 17, 11, 1, 31.

Nagi.

Sustok.

Jis sustojo, svirduliuodamas tarp dviejų langelių.

Ekране virš stalo įsižiebė skaičius.

16.

Neįtikėtina.

Jis ištuštino savo nemokamą „Hendricks“ su toniku taurę, pasiėmęs iš lėkštutės sučiaumojo agurko riekelę, apmaudžiai ir rimtai žiūrėdamas, kaip krupjė sužeria visus jo tvarkingai sukrautus žetonus.

Kipas Braunas — aukštas, atletiško sudėjimo keturiasdešimt penkerių vyras, paprastai tvirtos laikysenos, dabar susigūžęs paliko stalą ir nusliūkino prie kasos, nešinas pinigine, prigrūsta kredito kortelių.

Už nugaros jis išgirdo skambant savo gyvenimo muziką. Tai buvo jo slaptas, antrasis gyvenimas, apie kurį nežinojo jo žmona Steisė ir dar vienas kitas žmogus. Kaltai sau pripažino, kad jai pasakodavo tik apie savo laimėjimus, o apie pralaimėjus — mažai kada.

Trrr.

Šį garsą palydėjo džiaugsmingas kinų grupelės klegesys — jie, kaip ir jis, čia lankėsi kone kas vakarą. Regis, vienas iš jų nemažai išlošė. Puiku. Pasisekė.

Pastaruoju metu Kipas Braunas čia leido kiekvieną vakarą, vaikdamasis beviltišką lošėjo viltį — atlošti prarastus pinigus. Ir šįvakar bandė tą padaryti.

Tiek, kad šį vakarą jau nėra ko atlošinėti. Jam jau nebe.

Jis viršijo kazino įsiskolinimus. Kasininkė patikrino visas šešias kredito korteles. Ir papurtė galvą. Bent jau susimylėjo pažvelgti į jį su užuojauta.

2

Rugpjūčio 11-oji, penktadienis

Dvidešimt vienu vaikinukas, paguldytas ant plieninio stalo belangiam rūsyje po akinančiomis šviesomis, meldė pasigailėjimo. Tačiau grupės „Kinks“ daina „Malonusis ponas“* užplėšė visu garsu ir užgožė jo balsą — aišku, šiaip ar taip jo niekas neišgirstų anapus šitos drėgnos ir garsui nelaidžios kameros, kurioje tvyrojo troški smarvė, o šalia vėrėsi grotuotos durys į kažkokį užtemdytą baseiną, kur, sakoma, gyvena pono Derviškio krokodilas. Rajanas Brentas netikėjo, kad tai iš tiesų vyksta, kad visa tai tikra.

Tačiau jo kankintojas Gentianas Lupa viską suprato. Patrauklus dvidešimt trejų vyras rudais, tankiai sušukuotais ir geliu suteptais plaukais bei rimta, susirūpinusia veido išraiška dabar nerimavo, kad Rajanas gali mirti pernelyg anksti. Ligi tol, kol jis prieš kamerą atliks visą tūkstantį jam nurodytų padaryti pjūvių.

Malonusis ponas — mielas

Ponas malonus — šaunus

Malonusis ponas — tai gerai

Hei, hei

Kaip šiandien tavo reikalai?

Atkartodamas dainos žodžius, Gentianas žvelgė į savo auką. „Kaip šiandien tavo reikalai?“ Tada pridūrė: „Na, tai kaip dienele?“ Tai buvo pamėgtas jo boso pono Derviškio posakis — Gentianui jis irgi patiko. Visa pono Derviškio grupuotė vartojo jį tarsi kokį kodą. Ponas Derviškis visiems savo darbuotojams įdiegė mandagaus elgesio taisykles.

Jo bosas pasižymėjo kaip itin smulkmenišką žmogus. Jis norės ištirti kiekvieną kuo mažiausią įpjovą ant nuogo jaunuolio kūno.

* „Mr Pleasant“. Čia ir toliau vertėjo pastabos.

Kiekvienas pjūvis, kurį Gentianas ruošėsi atlikti su ką tik įtaisytais „Stanley“ peilio ašmenimis, bus pamokėlė jaunimui. Kiekvienas įpjovimas — anatomiškai tikslus. Tūkstantis pamokų. Pradėti galima nuo kulkšnies sausgyslių — kad tas niekur nepabėgtų. Nors apie jokią pabėgimą čia nėra ir kalbos.

O juk kiek žmogaus kūne yra sausgyslių! Šitą jis išmoko dar savo gimtajame Kosove, studijuodamas mediciną, kol vėliau sutiko poną Dervišį, ir šis jam pasiūlė neįsivaizduojamai didelę pinigų sumą tęsti mokslams Anglijoje. Tiesa, šiuo metu ponas Dervišis jam turėjo pavedęs kitų darbų, kurie neleido Gentianui tęsti studijų.

Jis rengėsi dirbti vadovaudamasis spalvota diagrama, kuri kabėjo prilipdyta ant sienos šalia stalo, rodančia, kur žmogui po oda yra sausgyslės. Juk šita anatomijos pamokėlė Rajanui Brentui iš tiesų bus į naudą. Gentianas labai mandagiai paaiškino, kokia tvarka jį ruošiasi pjaustyti. Jau sukišo jam į burną medžiagos gniužulą, jeigu šis rėktų pernelyg garsiai, nors ponui Dervišiui tas nepatiktų, nes bosas mėgo girdėti, kaip klykia jo aukos. Ponui Dervišiui patiko savo darbuotojams rodyti sukauptą vaizdo įrašų kolekciją, kad visi žinotų, kas bus tiems, kurie jam prieštarauja. Tokiu būdu jis užsitikrindavo ištikimybę.

Sausgyslė po sausgyslės.

Žmonės sako, malonusis ponas — mielas

Ponas malonus yra šaunus...

— Prašau, prašau! — šaukė jo auka. — Aš gražinsiu pinigus. Tikrai gražinsiu, pažadu. Prašau!

— Ne, — atsiliepė Gentianas. — Šito jau negalėsi padaryti. Be to, žmonės, vagiantys pinigus iš to, kuris suteikia man naują gyvenimą, man nepatinka. Ypač tokie, kurie taip elgiasi ir dar miega su jo moterimi.

— Aš nežinojau, prisiekiu! Aš nežinojau. Prašau, nedaryk to! Aš toks pats žmogus kaip ir tu. Dieve mano, paleisk mane. Kas tu per pabaisa?!

— Matyt, pati blogiausia, — šypsodamasis atsakė Gentianas. — Juk šitą žinoti tau nemalonu, tiesa? Matai, aš išsyk ir blogiausias, ir geriausias. Esu nuoširdus ir ištikimas. Darau tai, kas liepta. Galėčiau padaryti taip, kad tau būtų dar daug blogiau, bet nedarau, nes esu kaip tas vyrukas iš dainos. Esu *Malonusis ponas!*

Paėmęs pjoviklį, Gentianas pradėjo sausgyslių apskaitą — garsiai ir aiškiai, kad aukai būtų geriau. Juk jis, šiaip ar taip, malonusis.

— Pirmoji! — tarė jis ir bedė į diagramą. — Mūsų laukia gana nemažai, ar ne? *Kaip tavo naujasis limuzinas?*

— Kas mano?

— Čia dainos žodžiai, gali nesijaudinti.

3

Rugpjūčio 11-oji, penktadienis

11.23 val. suskambo asmeninis Adriano Moriso telefonas. Šito skambučio „Amex“ stadiono saugumo viršininkas su siaubu laukė jau visus pastaruosius šešerius metus. Nuo tada, kai jo mylima „Brighton and Hove Albion“ futbolo komanda persikėlė į savo ištaigingus naujuosius namus, Moriso galvoje nekilo klausimas *jei* — buvo tik *kada*.

„Amex“ stadionas buvo vienas iš ryškiausių šiuolaikinių Braitono ir Hovo miesto objektų. Suprojektuotas taip, kad jo didingi išgaubti kontūrai susilietų su supančiomis Pietų žemakalnių kalvomis. Stadionas pastatytas šiaurės rytiniame miesto pakraštyje, netoli Sasekso universiteto miestelio, ten, kur atsiveria užmiesčio kraštovaizdis.

Morisas puikiai suprato, kad stadionas visada bus potencialus taikyns. Turint šitai omenyje, jis suprojektuotas taip, kad būtų kuo saugesnis, bet Morisas buvo patyręs darbuotojas ir žinojo, jog net ir pačios tobuliausios saugos sistemos veikia tiek, kiek gerai jas prižiūri atsakingi darbuotojai.

Pasigirdo tvirtas vyriškas balsas, kalbėjo lėtai, tiksliai ir aiškiai, buvo girdėti ryški Rytų Europos tartis:

— Pone Morisai, tikiuosi, nesutrukdžiau. Manau, jums reikėtų žinoti, kad rytoj po pietų po viena iš sėdimų vietų bus padėta bomba. Jei norite, kad nenutiktų nieko bloga, jums tereikia įvykdyti paprastą reikalavimą. Turite surinkti 250 tūkstančių svarų ir bitkoinais pervesti į sąskaitą, kurią nurodysime. Čia visiška smulkmena, palyginti su tuo, kas būtų, jeigu tektų nutraukti jūsų pirmąsias „Premier“ lygos rungtynes. Pagalvokite, juk ir gerbėjams, ir visam miestui būtų didžiulė gėda. Paskambinsiu vėliau ir perduosiu tolesnius nurodymus. Atleiskite, jei paskambinau ne laiku. Ir tikrai nevertėtų į šį reikalą velti policijos — jie tik viską užgaisšins, o tai jums labai pavojinga.

Pyp pyp pyp.

Padėjo ragelį.

Toks laikas parinktas tyčia ir nepriekaištingai sumaniai. Rytoj stadione vyks pačios pirmos komandos „Premier“ lygos rungtynės — taigi bus vienos iš žiūrimiausių ir daugiausia aistraulių sutrauksiančių rungtynių per visą klubo istoriją. Ir per visą miesto istoriją.

Morisas tebestovėjo priglaudęs telefoną prie ausies. Jis žvelgė iš stiklinio apžvalgos bokšto virš Šiaurinės tribūnos į daugybę baltų plastikinių sėdimų vietų — rytoj jos visos ligi vienos bus užimtos. Šeštadienį, 17.30 val., prasidės rungtynės. Moriso veidas pradėjo kaisti, kūną išmušė prakaitas, mintys ėmė zuiti galvoje — kas čia ką tik buvo?

Tai iš tikrųjų ar apgaulė?

Telefono ekrane buvo matyti užrašas — *skambintojas nežinomas*. Akivaizdu, kad atsekti nepavyks. Matyt, pasinaudota išankstinio apmokėjimo kortele.

Pagal Futbolo asociacijos taisykles stadione rungtynių dieną, nuo to laiko, kai susirenka sirgaliai, iki visi išsiskirsto, klubo saugumo viršininkas turi viršenybę prieš vietos policiją. Įprastą dieną šitokia atsakomybė Moriso nėra neslėgė, bet dabar dar ir kaip norėtų nuo jos išsisukti.

Jis paspaudė specialų telefono mygtuką ir paskambino pareigūnui Darenui Balkamui. Policininkas buvo kažkur viduje ir vykdė pirmąją iš dviejų privalomų patikrų prieš kiekvienas rungtynes. Vėliau, prieš pat leidžiant žiūrovus, viską dar kartą patikrindavo specialus pareigūnų dalinys su šunimis.

Futbolo rungtynes prižiūrintis veteranas, policininkas Balkamas jau dvidešimt metų rūpinosi „Brighton and Hove Albion“ saugumu. Visada viskas praeidavo ramiai ir tvarkingai, jam prižiūrint niekada nekilo kokių nors rimtesnių incidentų. Pareigūnas pasakė Morisui tuojau pasirodysias.

Belaukdamas Morisas svarstė galimas išeitis. Atšaukti rungtynes — tikrai ne. Išmokėti reikalaujamą išpirką — irgi ne. Jei pasiduootų spaudimui dabar, iškiltų pavojus, kad paskui juos ims šantažuoti prieš kiekvienas rungtynes.

Jis žiūrėjo į tuščias šeimos vietas tribūnoje priešais. Rytoj jose sėdės pora ištikimiausių klubo sirgalių — jo keturmetis sūnus Finlis ir jo tėvas. Dabar Morisui prieš akis iškilo vaizdas, kaip jiedu sėdi tribūnoje, tiesiai priešais jo darbo vietą, pasipuošę „kirų“ — taip pravadžiuojamas klubas — atributika ir tradicinėmis kepuraitėmis.

Po kelių akimirkų į patalpą užėjo paniuręs konsteblis Darenas Balkamas. Kresnas ramus uniformuotas pareigūnas, iš prigimties mokantis įtvirtinti savo autoritetą, prisėdo šalia Moriso — šis kuo tiksliau perpasakojo tai, ką jam sakė skambinusysis.

— Gerai. Pirmiausia, Adai, ar nesi kada rimtai susikirtęs su koku savo darbuotoju? Gal ką nors neseniai atleidai, ir jis dabar nori suvesti sąskaitas su klubu?

Morisas atsakė, kad, regis, nežino nieko, kas galėtų taip pasielgti.

— Gal tavo apsaugos vyrukai pastaruoju metu susidūrė su kokiais nors prietrankomis?

— Ne. Tikrai nežinau, kas galėtų. Dar pasitikslinsiu pas Polą Barberį.

Jis tuojau paskambino klubo vykdomajam direktoriui, nupa-

sakėjo esamą padėtį ir paklausė, gal šis žinąs, ką klubas pastaruoju metu galėjęs kažkokiu būdu taip smarkiai įsiutinti.

Barberis atsakė neįsivaizduojąs, kas galėtų taip pasielgti. Giliai sukrėstas jis dar paklausė, ar tai reiškia, kad rungtynes teks atšaukti. Morisas užtikrino, kad ne.

„Amex“ buvo vienas šiuolaikiškiausių stadionų Europoje, o gal net visame pasaulyje. Tik nedaugelis žinojo, kokia saugumo sistema čia įdiegta. Per keletą sekundžių Adrianas Morisas galėjo priartinti ekranuose bet kurią iš 30 750 sėdimų vietų. Vaizdas buvo toks ryškus, kad jis galėjo netgi pasižiūrėti, kiek valandų rodo priartinto žiūrovo laikrodis. Naujausios sekimo technologijos jam leido stebėti kiekvieną pastato lopinėlį — tiek po žeme, tiek iš viršaus, taip pat aplink stadioną. Čia niekas negalėjo įeiti ar išeiti nepastebėtas ir neužfiksuotas vaizdo įrašė.

Balkamas pirmiausia susisiekė su Sario ir Sasekso kriminaline policija ir aptarė reikalą su vyresniuoju inspektoriumi, detektyvu Niku Ficherbertu. Jis pranešė apie gresiantį pavojų, o Ficherbertas atsakė pats imsisis tyrimo ir pranešias apie susidariusią padėtį viešojo saugumo tarnyboms bei svarbiems pareigūnams. Taip pat patikino susisieksias su „Auksiniu būriu“ bei paprašė perduoti Morisui, kad atsiųs žmones, kurie patikrins jo telefoną ir pabandys nustatyti skambintoją.

Tuo tarpu Morisas su Balkamu kibo į darbą. Pirmiausia sušaukė skubų visos saugumo komandos susirinkimą, tada prisakė, kad visi 400 rytoj dirbsiančių apsaugos darbuotojų ateitų į darbą dviem valandomis anksčiau nei įprastai. Balkamas savo ruožtu paprašė rytojui papildomų specialiųjų konsteblių — esą jų pageidavęs rungtynių komisaras.

Tada Morisas informavo, kad surinks komandą, kuri peržiūrės pastarojo mėnesio visų kamerų įrašus ir pabandys nustatyti, ar jos neužfiksavo ko nors įtartino.

Šeštą valandą vakaro Moriso komanda ir gausus pareigūnų su

šunimis būrys pradėjo kuo nuodugniausią viso stadiono patikrą — tokios čia dar niekad nėra buvę.

Tik ją baigus, po trijų valandų, vėl suskambo Adriano mobilusis.

— Pone Morisai, tikiuosi, kad vėl nepaskambinau ne laiku. Matau, ieškote didelių bėdų, įspūdinga... Ką gi, už pastangas tikrai sulauksite įvertinimo. Kalbėsiu trumpai, nes suprantu, kad jūs nepaklausėte mano patarimo nesikreipti į policiją, ir dabar įrašinėjate pokalbį bei bandote nustatyti skambintojo vietą. Tačiau manęs šitaip nerasite. Skambinu iš paprasto tranto, kuris neturi jokių lokalizavimo programų, supratot? Taigi, veltui stengiatės. Patikėkite, bombos tikrai nerasite. Tiesiog sumokėkite pinigų, ir jūsų rankos nebus suteptos krauju. Juk klubas pasiekė tokias aukštumas, negi dabar norite tokios tragedijos, kuri jį sunaikintų dėl visai menkutės sumelės? Prašau, patikėkite manimi — laikykite mane draugu, o ne priešu. Aš jums noriu padėti. Dar paskambinsiu vėliau.

— Kas jūs per vienas? — paklausė Morisas.

Bet jo niekas neišgirdo — ryšys jau buvo nutrauktas.

4

Po trijų dienų

Prabėgus kelioms dienoms po jos gimtadienio jau beveik išmušė lauktoji valanda. Šitos kelios savaitės slinko it amžinybė. Florentina Šima džiaugėsi, bet kartu ir labai jaudinosi.

Gal jis ir neateis.

Vos prabudusi savo kambaryje, pirmiausia pažiūrėjo į jo nuotrauką. Į savo sužadėtinio, Dragano, nuotrauką.

Na, iš tiesų tai jis nebuvo jos sužadėtinis, bet greitai bus! Jau ši vakarą, jeigu jos senelė sutiks su finansinėmis sąlygomis. O pas-kui, neilgai trukus, jiedu iškeliaus į jo namus Serbijoje — ten pasidės

naujas gyvenimas: jiedu susituoks ir mylės vienas kitą amžinai, kaip būna pasakose, kaip nutiko jos sesei Evai.

Florentina gerai nežinojo, kur ta Serbija yra, tik tiek, kad nelabai toli. Be to, neabejojo, kad jai ten patiks, nes su Draganu jai bus gerai visur.

Ji žvelgė į jo liesą, šiurkštų veidą ir nuostabias akis, į jo plaukus, vešlias juodas garbanas, dėl kurių atrodė tarsi plėšikas iš kaubojų filmų — bet gerasis plėšikas! Keleriais metais už ją vyresnis, bet ne pernelyg, skaičiavo ji. O kad vyresnis, tai dar geriau — juk kiek daug galėsiąs ją pamokyti apie gyvenimą, apie kurį ji taip troško sužinoti daugiau.

Apie tą pasaulį, apie kurį tik skaitė knygose, matė filmuose ir televizijos laidose. Nuostabus platus pasaulis anapus šito atkampaus ūkelio kalnuose šiaurės Albanijoje, kur ji gyveno su tėvais ir senele, taip pat dešimčia ožkų, dvylika vištų, dvidešimt dviem avimis, trimis kiaulėmis ir karve, taip pat pora vokiečių aviganių, kurie saugojo gyvulius nuo vilkų, lokių ir lapių.

Be to, Draganas truputėlį priminė jos vyresnįjį brolių Jaką, kurį Florentina dievino, tačiau kuris prieš penketą metų žuvo motociklo avarijoje. Jos jaunesnis brolis Zefas buvo visai kitoks — ramus, pareigingas, susitakęs su likimu, o gal kaip tik atsidavęs — to ji niekada gerai nesuprato — darbui su gyvuliais ir triūsui šešiasdešimties dunamų* ūkyje, kur šeima skurdžioje žemėje augino įvairius javus.

Visos jos draugės, su kuriomis pradžioje lankė vietos kaimo mokyklą, o paskui vidurinę Krujëje, susipažino su vietiniais vyrūkais ir už jų ištekėjo. Tačiau Florentinai nė vienas nekrito į akį. Širdyje ji puoselėjo didesnes ambicijas, norėjo iškelti į platesnį ir kur kas daugiau nuotykių siūlantį pasaulį. O dabar pagaliau Draganas dėka šita svajonė gali išsipildyti.

Ji apžiūrinėjo gražią suknelę, kabančią ant kėdės atlošo, ją nupirko motina šitai ypatingai progai. Florentina nekantravo suknelę

* Dunamas — tradicinis žemės matavimo vienetas Balkanuose, lygus 10 arų.

apsivilkti. Tada paėmė telefoną, kurį Eva jai padovanojo pernai gimtadienio proga, kad jiedvi galėtų palaikyti ryšį. Iš sesės atėjo žinutė:

Paç fat!

Sėkmės!

Prieš ketverius metus Eva, tada dvidešimt ketverių, už savo seserį kur kas praktiškesnė, bijodama likti senmerge, sužinojo, kad yra tarpininkas, kuris kaimyninėje Serbijoje gali surasti galimą situotinę. Palikti savo šeimą ir išvykti į šalį, kurioje ji nieko nepažinojo ir nemokėjo kalbos, Evai rodėsi geriau, negu likti čia ir vienišauti. Po kelių mėnesių į jų namus atvyko toks malonus, patrauklios išvaizdos vyriškis Milovanas.

Senelė tvarkė visus piršlybų reikalus, kol galiausiai jos verdiktas buvo *po* — gerai!

Milovanas jų šeimai sumokėjo 20 000 lekų ir išvyko savo sužadėtinei nupirkti auksinių papuošalų ir šventinių rūbų. Po trijų savaičių jis vėl sugrįžo, po to, kai Eva gavo pasą, ir išsivežė ją į naujuosius namus. Nuo to laiko sesuo vis rašo žinutes, pasakoja, kaip laimingai gyvena Serbijoje, kad Milovanas turi didelį ūkį ir yra geras bei kantrus vyras. Eva jau turėjo vieną vaiką, o dabar laukėsi kito ir ragino savo jaunesnę seserį pamėginti susirasti vyrą tokiu būdu, kaip padarė ji.

Florentina taip ir pasielgė.

Tuoju po pietų atvyko Draganas. Sakė, kad jo vardas išvertus reiškia „džiaugsmas“. Bet kai Florentina jį pamatė, ją apėmė visi jausmai, išskyrus džiaugsmą. Labiausiai — pasibjaurėjimas ir akla panika.

Avių augintojas plačiai išsiviepęs žengė artyn — bedantis, gal tik su trimis kreivais dantimis, apsirengęs siaubingai. Nuo jo dvokė. Atrodė ne dvidešimt kelerių metų, kaip nuotraukoje, o kokių penkiasdešimties. Senesnis net už jos tėvą.

Vėl, kaip ir tada, kai jaunikis atvyko pas Evą, reikalus ėmėsi tvarkyti senelė. Draganas turtingas, senolė pasakė jai, turi daugiau nei keturiasdešimt avių. Du šimtus vištų. Dvylika kiaulių. Argi galima

tokio nemylėti? Be to, jis pasiryžęs sumokėti 200 000 lekų išpirką. Juk tai dvidešimčia kartų daugiau, nei Milovanas sumokėjo už jos seserį!

Vėlgi, senelės verdiktas buvo *po*. Draganas išsiruošė sutvarkyti reikalingų dokumentų ir tikino, kad kai tik jie bus parengti, atvyksias pasiimti būsimos žmonos.

Tą vakarą Florentina apsisprendė. Vidurnaktį, kai visi sumigo, ji susigrūdo į kuprinę keletą būtiniausių daiktų, šiek tiek duonos, sūrio ir pabėgo. Ir vis bėgo. Turėdama tik keletą pakaitinių drabužių ir šiek tiek pinigų, pirmą naktį ji turėjo praleisti urve už kelių kilometrų, kur tvoskė žvėrių kvapais, todėl persigandusi mergina beveik visai nesudėjo bluosto. Pradėjęs aušti, ji suvalgė įsidėtą paviržį ir patraukė vinguriuotu kalnų keliuku.

Kiekvieną kartą, kai tik išgirsdavo artėjant automobilį, Florentina mesdavosi į pakelę ir pasislėpdavo krūmuose, bijodama, kad tėvas arba Zefas jos ieško. Įdienojus oras pradėjo smarkiai kaisti — keletą pastarųjų dienų temperatūra siekė keturiasdešimt laipsnių, buvo akivaizdu, kad šiandien bus ne ką vėsiau. Po kelių valandų mergina jautėsi išsekusi, išsigandusi, ištroškusi ir išalkusi. Už daugybės kilometrų — už kiek tiksliai, nė pati nenutuokė — buvo jos tikslas — Tirana. Ten galbūt susirastų kokį darbą, pavyzdžiui, bare, ir sutiktų savo svajonių jaunikį.

Tuojuo po pusiaudienio, vos bevilkdama kojas, Florentina įveikė kelio vingį ir kairėje išvydo didelį barą ir restoraną su dailiu sodeლიu priešais. Ten buvo keletas žmonių, daugiausia vyriškių, jie sėdėjo grupelėmis prie stalelių ir gėrė kavą. Šalia buvo pristatyta ištaigingų automobilių. Vieną ji pažino — „Mercedes“. Vieno tokio surūdijęs karkasas stovėjo šalia jų namų kiaulidės — Florentina mėgdavo jame pasėdėti. Jakas dažnai pasakodavo, kad vieną dieną būtinai jį sutaisysias ir tada abu galėsią pasivažinėti — tikru mersedesu! Bet paskui brolis žuvo.

Ji užėjo vidun, norėdama pasislėpti nuo karščio. Viduje buvo beveik tuščia, tik keli vyrai rūkė prie stalelio, tiesiai po iškaba RŪKYTI DRAUDŽIAMA. Prie baro dirbanti jauna mergina, panašiai jos metų,

pasigailėjo Florentinos ir davė jai vandens bei kiaušinienės su kumpiu, taip pat sumuštinį su sūriu. Kai bėglė papasakojo, kur keliauja, ta mergina nuėjo prie stalelio ir pakalbėjo su vienu iš vyriškių. Jis atsisuko ir jai nusišypsojo.

Padavėja grįžo prie Florentinos ir pasakė, kad tai geras vyrukas, jos pusbrolis. Juo galima pasitikėti, jis galys pavėžėti ją iki Tiranos.

Po poros valandų tas vyriškis paleido ją didžiuliam mieste prie žiedo, kepinant karštai popiečio saulei, ir parodė, kurioje pusėje centras. Florentina padėjo, tada apimta siaubo apsidairė aplinkui, apžvelgdama tuos visus pastatus. Staiga pasijuto ir saugi, ir kartu pasiklydusi.

Florentinai niekada gyvenime dar neteko lankytis didmiestyje. Gatvės buvo užtvindytos automobilių ir sunkvežimių. Parduotuvės. Kavinės. Restoranai. Birbiančių motociklų triukšmas. Staigianti policijos sirena.

Tūkstančiai žmonių. Visi ligi vieno nepažįstami.

Ji praėjo pro aukštą arką, ant kurios viršaus ir šonų stovėjo po baltą statulą. Priešais buvo dar vienas žiedas, kurio viduryje stovėjo šalies herbas — juodas dvigalvis erelis, užkeltas ant akmeninio cokolio. Dvejodama ir jaudindamasi mergina palaukė, kol praeis būrelis žmonių, ir nusekė jiems iš paskos. Florentina žingsniavo toliau — pro degalines, parduotuves su rėksmingomis iškabomis, kavines su lauko staliukais ir skėčiais. Pro restoraną, kuriame tuojau už durų buvo padėta žuvis ledukuose. Priešais ją išdygo aukštas šiuolaikiškas dangoraižis, ant kurio viršaus degė raudonas užrašas PLAZA HOTEL. Vėl baisiai ištroškusi, Florentina pasuko į parkelį, kur telkšojo nedidelis dekoratyvus tvenkinys, o jame tryško keli fontanėliai. Aplink tvenkinį sėdėjo būrelis vyrų, dauguma rūkė. Florentina priėjo, priklaupė ir rieškučiomis pasėmusi vandens ėmė gerti.

Kurgi jai dėtis?

Florentina buvo visiškai pasiklydusi ir sutrikusi. Niekas į ją nekreipė dėmesio. Gal grįžti namo? Argi pasimaišė, kad tokia mintis šovė į galvą?

Neįsivaizdavo, kur reikės miegoti. Gatvėje? Parke?

Užsigalvojusi traukė toliau, o kojas taip skaudėjo, kad, ko gero, bus gerokai jas pritrynusi. Ji priėjo judrią ir painią sankryžą, kur iš visų pusių triukšmingai ūžė mašinos. Atrodė, kad tas „Plaza Hotel“ ir yra miesto centras. Gal čia jai kas pasakys, ar yra koks baras, kuriame galėtų dirbti? Ar būti padavėja? O gal valytoja?

Mergina žengė į gatvę, tada išgirdo pypsint signalą, cypiant stabdžius. Pamatė, kaip tiesiai į ją lekia betonvežis.

Ji sustojo kaip įbesta.

Tada tarsi iš niekur kažkokia ranka sugriebė ją ir stipriai trūktelėjo atgal, vos už kelių sprindžių prieš nosį nuriaujojant sunkvežimiui.

Atsisukusi Florentina pamatė vyrą, gal jos tėvo amžiaus, bet atrodantį neprastai, elegantiškais juodais plaukais. Jis vilkėjo kostiumą ir prasagstytus marškinius, o burnoje turėjo visus dantis — ir ne šiaip, o baltus, gražius.

— Ačiū, — išlemeno ji.

— Jums viskas gerai? — vyras paklausė maloniai. — Nedaug trūko!

Florentina linktelėjo.

— Ar tikrai? — susirūpino gelbėtojas. — Neatrodo, kad jaustumėtės gerai.

— Aš... Aš pasiklydau, — atsakė mergina.

Jis prisistatė — Frederikas. Nusivedė ją į gražią kavinę prie ežero. Ten buvo balti skėčiai, daugybė žmonių — dauguma jauni ir dailiai apsirengę.

Vyras jai nupirko kolos, sumuštinį ir ledų. Atrodė švelnus, malonus ir ja susidomėjęs žmogus. Paklausė, kuo ji norinti gyvenime būti. Tada Florentina ir papasakojo, kodėl čia atvyko, o jis atidžiai ir užjausdamas klausėsi. Paskui atsiprašė ir kažkam paskambino. Baigęs pokalbį atsisuko ir pasakė, kad tuoj ateis jo sesuo ir jai padės.

Po pusvalandžio prie staliuko priėjo žavinga moteris ir prisė-

do šalia. Pasisakė, kad jos vardas Elira ir kad ji galinti padėti pradėti naują gyvenimą kur nors užsienyje. Ji paklausė, ar Florentina kada buvusi užsienyje? Gal Anglijoje? Ar norėtų ten išvykti? Pavyzdžiui, į nuostabų miestą, kuris vadinasi Braitonas, — ten iškart gautų darbą ir gražų butą. Tik iš pradžių jai esą reikia gerai pavalgyti, nusiprausti ir pailsėti.

Elira ir jos brolis nusivedė Florentiną į nuostabų namą tose kalvose virš Tiranos — tokią vietą mergina buvo mačiusi tik filmuose. Maloni senyva moteriškė vardu Irma, namų prižiūrėtoja, paruošė valgyti, palydėjo iki vonios kambario ir padėjo išsimaudyti. Tada paguldė ją ir apkamšė didelėje minkštoje lovoje, kurioje Florentina išsyk užmigo.

Kitą rytą Elira nusivežė ją į miestą. Jiedvi nuėjo į didelį šiuolaikišką prekybos centrą, kuris vadinosi „Europos centras“, buvo visas vien iš stiklo ir plieno, — tokių dalykų Florentina dar nebuvo regėjusi. Elira nupirko jai madingų drabužių, džinsus, kreminės spalvos palaidinę, treningus, lengvą odinį švarkelį, madingą laikrodį, dar — naują rankinę. Tada nusivedė į grožio saloną, kur jai pirmą kartą gyvenime padarė makiažą ir pedikiūrą.

Mergina jautėsi lepinama. Kaip kokia milijonierė. Rodėsi, tarsi būtų nusileidusi į rojų ir nelabai galėjo patikėti savo sėkme.

Elira nupirko jai nedidelį lagaminėlį su ratukais, į jį pridėjo dar rūbų ir kosmetinę su kūno priežiūros reikmenimis. Jiedvi drauge papietavo, tada Eliros limuzinu, kurį vairavo vairuotojas, grįžo į rūmus priemiesčių kalvose. Florentina praleido popietę tinginiaudama prie baseino — va čia tai svajonių gyvenimas, pamanė ji.

Tą vakarą namų prižiūrėtoja jai vėl padėjo nusimaudyti, paskui Elira aprenge merginą naujais drabužiais, priešais veidrodį sušukavo jos ilgus, tamsius, stilistės pakirptus plaukus.

— Esi tikra gražuolė, — tarė Elira. — Atrodai kaip kino žvaigždė! Ir išties ji taip atrodė.

Florentina sukinėjosi prieš veidrodį, jausdamasi, tarsi būtų

nauja asmenybė. Dar prieš porą dienų kankinosi iš nevilties, o štai dabar tarsi ją kas būtų permainęs. Jautėsi stipri, pasiruošusi nuotykiams.

Kitą rytą, po to, kai pavalgė sočius Irmos paruoštus pusryčius — jogurto, sluoksniuoto špinatų pyrago, dešros, kiaušinienės ir šviežių vaisių, — į virtuvę užėjo Frederikas. Jis sustojo ir žvelgė į Florentiną plačiai šiltai šypsodamasis. Pagyrė, kokia ji graži, ir pasakė kalbėjęs su draugais iš Braitono ir Hovo, kurie iš tiesų gali jai padėti ir laukia atvykstant. Sakė, kad parūpins pasą ir reikalingus dokumentus — tėvai ten jos niekada neras. Ji bus saugi. Turės puikų darbą bare, nuosavą butą ir galimybę susirasti naujų draugų bei pradėti naują gyvenimą — nereikia nė abejoti, kad vieną dieną Florentina sutiksianti savo svajonių jaunikį.

Kad padengtų išlaidas už skrydį ir kitus dalykus, jai tereikės atlikti šioкі tokį darbėlį.

5

Rugpjūčio 12-oji, šeštadienis

5.00–6.00

Suskambo Adriano Moriso telefonas. Skambutis jo neprižadino, nes ir taip buvo prabudęs — nesumerkė akių kone visą naktį, tik gulėjo kaustomas baimės, o kai smegenys vis dėlto pasiduodavo miegui, užklupdavo baisūs košmarai.

Galvoje — maišatis. Ar jis jau apsisprendė, kad rungtynes reikia atšaukti? O jei taip nepadarys, ar po to neteks gailėtis visą likusį gyvenimą?

Tam vis dar buvo laiko.

Kambaryje švito, lauke buvo girdėti pirmieji nedrąsūs rytinio paukščių choro garsai. Aušta. Aušta svarbiausia diena klubo istori-

joje, bet virš jos kybo grėsmingas šešėlis. Mintyse vienas po kito kilo įvairiausi klausimai. Ką jis praleido? Ką dar galėtų padaryti, ko dar nepadarė?

Čir čir čir. Čir čir čir.

Keletą sekundžių Adriano sujauktam protui pasirodė, kad čia tik dar vienas paukštis prisijungė prie rytinio choro. Tada sukruoto jo žmona.

— Telefonas, — sumurmėjo.

Laikrodis rodė 5.04.

Kas galėtų skambinti tokiu metu? Kas nors iš jo naktinės saugumo komandos?

Jis ištiesė ranką ir nuo naktinio stalelio pakėlė ragelį, kuris buvo įstatytas į belaidį lizdą.

— Adrianas Morisas, — atsiliepė jis.

— Pone Morisai?

Minkšta kilimine danga žengdamas link durų jis kiek įmanydamas tyliau atsakė:

— Taip.

— Atsiprašau, kad skambinu tokiu netinkamu metu, bet juk neturime daug laiko, tiesa?

— Prašau, luktelkit sekundėlę.

Jis išsmuko į koridorių, uždarė paskui save duris ir įėjo į darbo kambarį. Įjungė šviesą ir prisėdo ant kėdės priešais darbo stalą.

— Su kuo aš kalbu?

— Kalbate su futbolo sirgaliumi, kuris labai susirūpinęs jūsų nuostabiuoju stadionu ir kuriam nesinori sužeisti žmonių.

— Iš kur jūs gavote šitą numerį? — paklausė Morisas.

Tai buvo jo asmeninis laidinis namų telefonas, neištrauktas iš telefonų knyga.

— Neklausydamas mano nurodymų ir kreipdamasis į policiją, jūs nepalikote man galimybės paskambinti jums iš mobilųjį. Tad, sakykim, turėjau šiek tiek paplušėti. Spustelėjęs reikiamus mygtu-

kus, galite gauti, ką tik norite. Ką tik norite, pone Morisai. Galite įsidarbinti stadione kaip paprastas apsauginis, o vieną dieną tapti apsaugos viršininku. Kodėl gi ne? Bet į šitą darbą patenka ir bomba jūsų stadione arba kur nors tribūnose šią pavakarę. Nebent sumokėtumėte tuos 250 000 svarų, kaip jau siūliau. Juk čia nedidelė suma. Šiandien vien už bilietus gausite apie pusantro milijono svarų, dar apytikriai tiek — už gėrimus ir maistą, o už transliacijos teises — per 10 milijonų. Taigi, vos už menką šios dienos pelno dalelę jūs galėtumėte ramiai miegoti, o jūsų klubas būtų saugus. Argi iš to nelaimėtume mes visi?

— Gal tik jūsų sutrikusiam protui taip rodo.

— Kam po šios tragedijos baigsis liūdniausiai? Jums, „Amex“ stadionui, Sasekso policijai? Argi norėtumėte pamatyti, pone Morisai, kaip penkiasdešimt, o gal ir koks šimtas jūsų ištikimų sirgalių sudraskomi į gabalus? Ar jums rūpi žmonių gyvybės? Manau, turėtumėte pažiūrėti į veidrodį, tada ir pamatysite, kieno protas čia sutrikęs. Kodėl su šia mintimi jums nepamiegojus? Aš dar paskambinsiu ir suteiksiu jums paskutinę galimybę.

— Klausykit, — tarė Morisas, galvoje zujant mintims. — Net jei ir sutikčiau, tam faktiškai nebėra laiko — kur aš dabar, šeštadienio rytą, gausiu ketvirtį milijono svarų?

— Apie tai iš tiesų reikėjo pagalvoti vakar — planuoti jums kasi prastai. Džiaugiuosi, kad pas mane nedirbate. Viso gero, pone Morisai.

Pokalbis baigėsi.

Morisas tuoj pat surinko 1471, kad sužinotų skambinusiojo numerį, bet tik išgirdo atsakymą, kad numeris neskelbiamas. Tada jis paėmė piniginę, gulinčią šalia kompiuterio, ir susirado detektyvo, kuris vakar su dar dviem pareigūnais lankėsi pas jį po pirmųjų šantažuotojo skambučių, numerį.

Glenas Brensonas atsiliepė, vos tik pradėjus skambinti.

6

Rugpjūčio 12-oji, šeštadienis**10.00–11.00**

10 valandą ryto skimbtelėjo Kipo Brauno telefonas — atėjo žinutė. Nuo lenktynių lažybų kompanijos, kurios pranešimus Kipas buvo užsiprenumeravęs.

Labas rytas, p. Braunai, šiandien siūlome jums du statymus. Pirmasis žirgas — DAVIS, jo koeficientas su Pedžiu 4/1. Kitas žirgas — KARINĖ PASLAPTIS, jo koeficientas su Betfredu — 4/1. Abu žirgai turi išankstinį koeficientą ir tikrai LAIMĖS. Sėkmės — TONIS FORBSAS

Nieko nelaukdamas Kipas paskambino savo privačiam lažybiniškui ir beatodairiškai liepė šiam pastatyti po 10 000 svarų, kurių jis neturėjo, už kiekvieną žirgą.

7

Rugpjūčio 12-oji, šeštadienis**15.00–16.00**

Aš sprogdintojas! Aha ha! Bam!

Smagu būti ieškomam!

Jiliui Prekui motina kadaise sakė, kad jo vardas reiškia „žvaigždė“, o jo pavardė tokia pati kaip vieno laisvės kovotojo.

Va, kas jis buvo! Laisvės kovotojas su bomba!

Tačiau šiuo metu, 15.30, kai jis tolo nuo geležinkelio stoties ir judriu prospektu artėjo prie „Amex“ stadiono, Jilis Prekas buvo fut-

bolo sirgalius. Ant jo peties kybojo mandras „Sony FS7“ fotoaparatas, kokį naudoja tikri profesionalai.

Tik kad ten, aišku, joks ne fotoaparatas.

Ten — bomba, prigrūsta vinių, varžtų ir šratų. Viduje supakuotų sprogmenų, jam sakė, užteks pražudyti bent keturiasdešimčiai žmonių aplink. O sužeisti bent šimtą, jeigu ne daugiau.

Piniginėje jis turėjo bilietą į vietą Pietų tribūnoje. Jei viskas klosis gerai, gana daug suaugusiųjų ir vaikų bus nužudyta arba suluošinta.

— Aš sprogdintojas, aš sprogdintojas... — niūniavo sau panosėje.

Žemas, liesas, akiniuotas dvidešimt trejų vyrukas kumpa nosimi ir kuokštu susivėlusiu, bepradedančių retėti plaukų, kurie po beisbolo kepuraite atrodė tarsi sugrūstas perukas. Dėvėjo treningą ir dukšlias kelnes, o jo eisena atrodė ryžtinga, nors viduje anaipol taip nesijautė.

Aš žvaigždė, aš kovotojas už laisvę!

Man sumokėjo daugiau, nei kada nors svajojau. Motina tikrai labai apsidžiaugs, kai tuos pinigų gaus!

Čia tau ne automobilių plovykloje terliotis. Pastaruosius aštuoniolika mėnesių jis nuolat trynė, blizgino ir siurbė. Rankos visą laiką šlapios, sušalusios, nutirpusios. Atlyginimas šūdinas. Gyvenimo sąlygos irgi — keturiuose trintis viename kambaryje.

Dabar aš teroristas!

O taip! Aha ha!

Dabar aš — ne šiaip sau! Aš kažki kas.

8

Rugpjūčio 12-oji, šeštadienis

15.00–16.00

— Šunsnukis, — sumurmėjo Kipas Braunas panosėje, pamatęs apsauginį, tikrinantį automobilius, įvažiuojančius į Benets Fildo stovėjimo aikštelę.

Kai jis savo juodu matiniu „Porsche 911“ privažiavo prie patikros užkardos, tikrai nebuvo geriausios nuotaikos, nes vėlavo — aišku, pats dėl to ir buvo kaltas. Laikrodis rodė 15.45, o jo laukė keletas klientų, kuriuos su dar dviem kolegomis turės užimti prie vėlyvųjų pietų stalo. Be to, Kipui buvo pikta ant savęs, kad taip godžiai suskubo su tais statymais šiandien ryte. Vieną kartą Tonio Forbso pasiūlytas statymas šauniai atsipirko, bet šiaip, beatodairiškai statydamas internete didelius pinigus, jis prarado labai daug, ir dabar dėl to smarkiai subjuro nuotaika, nors šios dienos rezultatai dar nebuvo aiškūs.

— Kas čia vyksta? — Kipas paklausė apsauginio.

— Papildoma saugumo patikra, sere. Jūs neturite leidimo automobiliui statyti, — taip taręs, darbuotojas po „Porsche“ pakišo ilgą lazda su pritvirtintu veidrodžiu.

— Aha, velniava, negalėjau jo rasti. Bet juk sąrašuose registracija turi matytis.

— Teks paskambinti ir išsiaiškinti, sere, — apsauginis kyštelėjo galvą ir apžiūrėjo galines sėdynes. — Gal galėtumėte atidaryti bagažinę?

— Aš turiu abonementą ir vietą VIP ložėje. Ar aš jums panašus į teroristą?

— Tėti, — tarstelėjo Mangas.

Vaikinuko neseniai balkšvai pašviesinti plaukai stirksojo surišti į kuodą. Mangas pakėlė galvą nuo pigaus „Samsung“ tranto, kurį jo šykštus ir gėdą darantis tėtuisis nupirko po to, kai praeitą savaitę jis netyčia įmetė į griovį pernai per gimtadienį dovanų gautą „iPhone“. Iš tiesų, tai net ir neišmetė — telefonas pats išslydo iš kelnių kišenės.

Dabar jis beviltiškai mėgino nusiųsti „Snapchat“ žinutę savo geriausiajam draugui Aleksanderiui, kuris čia šiandien irgi turėjo būti. Bet iš šito telefono jokios naudos.

— Kas tau yra? — patraukdamas svirtelę Kipas atsigrėžė į sūnų.

— Čia ne to žmogaus kaltė, — tarė Mangas, kai policijos pareigūnas atidarė bagažinę.

— Aha, o tai kieno tada kaltė?

Apsauginis uždare bagažinę.

— Susisiekiu, jums leidžiama važiuoti, sere, — mandagiai tarė jis.

— Ir kam viso to reikėjo?

Kipas spustelėjo akceleratorių, cypindamas padangomis automobilis šovė pirmyn, o Mango galva krestelėjo į sėdynės atlošą.

— Tėti, gal truputį apsiraminink.

— Kas tau šiandien darosi? — atšovė sūnui Kipas.

— O tai pats? — atsiliepė Mangas. — Tau šiandien lyg kokia širšė būtų įgėlusi.

Tau irgi taip būtų, pagalvojo Kipas Braunas, jeigu tik žinotum, kaip vakar susimoviau prie tos prakeiktos ruletės „Pakrantės“ kazino. Kad neįsivaizduoju, iš kur paimti pinigų tavo mokyklos mokesčiams kitą pusmetį... Ir, matyt, turėsiu tave paimti iš Braitono koledžo ir užrašyti į valstybinę mokyklą. Tada ta patenkinta savimi, šventeiviška, teisuoliška fizionomija kaipmat pranyktų iš tavo veidelio.

Gal bent statymas už šios dienos futbolo rungtynių rezultatą patsiteisins, vylėsi jis. Nedidelė sumelė iš grynųjų santaupų. Jei atspėtų, tai šiam vakarui jau turėtų šiokių tokių lėšų.

O jei nepataikė?

Apie tai nenorėjo nė galvoti.

Jis niekad nenorėjo galvoti apie galimas pasekmes.

„Brighton and Hove Albion“ į šį sezoną žengia ant pergalių bangos. Reikia, kad šiandien laimėtų. Jokių lygiųjų, jokių pralaimėjimų — tik pergalė. Ir dar poros kitų klubų sėkmės prireiks. Tiesą sakant, šešių. Bet jiems pavyks. Taip kaip jo pasirinkti skaičiukai kazino turi pasirodyti... bet nepasirodo.

Ne, šiandien viskas bus kitaip.

Ši diena sugrąžins jį atgal į pergalių kelią.

Dėl šiandienos jį guodė gera nuojauta. Kas, kad sūnus susiraukęs sėdi.

Jis įjungė radiją, per „The Albion Roar“ programą kalbėjo fut-

bolo ekspertai. Vedėjai Alanas ir Edis diskutavo, kokios „Albion“ galimybes laimėti ši vakarą. Jiedu sutiko, kad šiandien mūsų šaliai turėtų laimėti rezultatu 2:1.

Duok Dieve!

Kipas pastatė automobilį šalia balto „Bentley GT“ kabrioletu, kurį jis atpažino — ta mašina priklausė vienam jo klientų, nekilnojamojo turto vystytojui Denui Foksui. Denas, be abejonės, jo jau laukia savo vietoje ir dabar kaip visada geria savo „Harveys“ alaus bokalą.

Mangas palenkė kepuraitės snapelį ir pasižiūrėjo į veidrodėlį, kaip atrodo jo plaukai.

9

Rugpjūčio 12-oji, šeštadienis

15.00–16.00

Tolimame „Amex“ stadiono stovėjimo aikštelės kampe, už vogto senos laidos penktos serijos BMW su netikrais numeriais vairo sėdėjo Dritanas Nanas. Jam palengvėjo, kai pamatė atvažiuojant juodąjį „Porsche“ — vėlavo visa valanda, tad jau kilo įtarimų, kad kažkas atsitiko ir tas automobilis gali visai nepasirodyti.

Trisdešimt dvejų albanas atrodė tarsi visad nusimineš, tad jo veido išraiška nelabai derėjo su raumeningu kūnu. Ploni, atrodytų, nuolat drėgni jo plaukai buvo perskirti sklastymu ir glotniai suukuoti plačiai krito ant kaktos. Didelės ir apskritos akys sudarė įspūdį, kad yra jautrus ir pažeidžiamas, kaip kad atrodo vėžlio galva, kai neįtraukta į saugų kiautą.

Jis stebėjo, kaip „Porsche“ pravažiavo užkardą ir įriedėjo į savo stovėjimo vietą. Ištaigingai apsirengęs vyras su savo sūnumi, vilkinčiu džinsais ir marškinėliais, išsirangė iš mašinos ir patraukė link tri-

būnų. Iš kūno kalbos matėsi, kad jiedu neseniai apsižodžiuvo: tėvas žengė priekyje, o vaikas stimpino iš paskos, susikišęs į kišenės rankas.

Ir pats Dritanas šiandien buvo gerokai apsipykęs ir jautėsi košmariškai. Mėšlas. Visiškas mėšlas. Jis pabudo susinervinęs dėl užduoties, kurią šiandien teks atlikti, bet labai laimingas dėl to, kas laukia paskui. Šiaip ar taip — nepaprasta dienele.

Kol gavo žinutę iš Linditos.

Ji buvo Dritano draugė, su kuria gyveno jau penkerius metus ir ateinantį pavasarį ruošėsi susituokti. Prieš tris mėnesius mergina grįžo į savo gimtąjį Kosovą, nes jos senelė jau vadavosi mirtimi. Tiesa, nepaisydama gydytojų prognozių, bobulė ištempė dar nemažai laiko. Visgi praėjusią savaitę ji galiausiai pasidavė.

Vakar Dritanas džiugiai pranešė Linditai naujieną — nekal tą melą: esą jo darbdavys ponas Dervišis jam ketina išmokėti didelį priedą. Už tiek pinigų jiedviem pavyktų išsinuomoti kavinę. Tada Dritanas mestų savo darbą ir jiedu abu imtųsi verslo, apie kurį seniai svajojo — būtų nuosavos kavinės savininkai. Jei pasiseks, pinigus jis gausiąs po kelių dienų, tad spalį jiedu jau galėsią imtis įgyvendinti savo užmojų. Lindita gamins užkandžius ir sumuštinčius — tą juk ji moka puikiai, o jis tuo tarpu baigtų baristo kursų.

Praeitą naktį Lindita jam atrašė. Sakė, kad apgailestauja, bet namie ji susipažino su kažkokiu tipu ir nebesiruošia grįžti į Angliją.

Dritanas jau gal kokį dvyliktą ar tryliktą kartą žiūrėjo į tą žinutę ir vos tramdė ašaras.

Pabaigoje ji rašė:

Tu man patinki, Dritanai, bet nepatinka tie dalykai,
kuriuos darai — žinai, apie ką čia aš. Bijočiau susilaukti
nuo tavęs vaiko. Kažkur viduje esi geras žmogus.
Pasistenk jį savyje surasti ir vieną dieną tokiu tapti.
Dabar susitikinėju su kai kuo kitu ir manau, kad jis man
tinka labiau. Atleisk. Paç fat X

Jis daugybę kartų mėgino atrašyti, bet Lindita užblokavo jo numerį. Dritanas negalėjo nei tuo patikėti, nei su tuo susitaikyti. Juk taip ją mylėjo, planavo su ja kurti ateitį. Aišku, gerai, Lindita žinojo, pas ką jis dirbo, ir nutuokė, į kokias veiklas yra įsitraukęs; bet jis juk visada žadėdavo, jog tai truks tik tol, kol gaus pakankamai pinigų, kad galėtų atidaryti savo išsvajotąją kavinę. Ir ji, regis, buvo patikėjusi.

Jis išsitraukė iš kišenės nedidelę jos nuotrauką ir įdėmiai išžiūrėjo. Merginos trumpi, rudi plaukai nuožulniai gulė ant kaktos. O ta šypsena. Į jį žvelgiančios žalios akys, kupinos šilumos ir pasitikėjimo.

Dabar ji susirado kažką kitą. Kaip, kaip ji galėjo? Tai be galo skaudino.

Šiandien jis pasipasakojo vienam savo draugui ir sėbrui Valbonai, su kuriuo gyveno tame pačiame bute virš pono Dervišio garažų — bičiulis irgi dabar turėtų būti kažkur stadione. Tačiau iš Valbonės užuojautos nesulaukė. Jo tautietis tik patarė neverkšlenti — argi maža pasaulyje visokių mergų?

Dritanas atsakė, kad jam nereikia kažkokių mergų. Jam reikia Linditos.

Tada jiedu smarkiai susipliekė.

Vyras suprato, kad šiuo metu visos mintys turėtų būti sutelktos į užduotį, bet jam buvo vis vien. Dabar jau niekas nebesvarbu. Kuo greičiau, kaip tik įmanoma, viską baigti, grįžti į Kosovą ir susirasti Linditą. Ją rasti ir įtikinti, kad jis pasikeitė — iš esmės, galutinai ir negrižtamai. Ji turi juo patikėti, argi ne?

Dritanas pažvelgė į laikrodį. Iki rungtynių pradžios — mažiau nei dvi valandos.

Liko laukti mažiau nei dvi valandas. Jis stengėsi susitelkti į užduotį, nors, tiesą sakant, ten nebuvo į ką labai telktis. Kai ateis laikas, jam tereikės vairuoti, ir viskas.